

Nový Nejvyšší král víl se rozvaluje na trůnu. Korunu má na hlavě posazenou nonšalantně nakřivo, dlouhý, zlověstně nachový plášť sepnutý na ramenou mu splývá až na zem. V lalůčku Cardanova špičatého ucha se třpytí náušnice. Prsty má obtěžkané blyštivými prsteny. Jeho nejokázalejší ozdobou však jsou jeho jemná, rozmrzelá ústa.

Propůjčují mu výraz pitomce, kterým opravdu je.

Stojím po jeho boku, na uctivém místě vyhrazeném pro senešala. Mám být poradcem, kterému Nejvyšší král Cardan nejvíce důvěruje, a chovám se tak, abych odvedla pozornost od toho, kým skutečně jsem – neviditelnou rukou za trůnem, schopnou krále k čemukoli přinutit, pokud by se mi rozhodl zkřížit plány.

Přelétnu pohledem po vílách, jestli nezahlednu zvěda ze Stínového dvora. Zachytili komunikaci z Věže zapomnění, kde je uvězněn Cardanův bratr, a místo pravému adresátovi ji předají mně.

A to je jen nejnovější krize.

Od chvíle, kdy Cardan coby loutkový král usedl na elfhamský trůn, uběhlo již pět měsíců. Pět měsíců od chvíle, kdy jsem zradila svou rodinu, kdy má sestra odvedla našeho malého bratra do světa lidí, pryč od královské koruny, která by dosedla na jeho hlavu. Pět měsíců od chvíle, kdy jsem s Madoceem zkřížila meče.

Pět měsíců od chvíle, kdy jsem naposledy spala déle než jen několik hodin.

Vypadalo to jako dobrý obchod ve *vilím* stylu, dosadit na trůn někoho, kdo mnou opovrhne, jen aby se Doubek dostal do bezpečí. Bavilo mě obelstít Cardana a přimět ho k tomu, aby mi celý jeden rok a den sloužil, a byla jsem šťastím bez sebe, když má malá lest vyšla. Tehdy mi rok a den připadaly jako věčnost. Teď musím přijít na to, jak ho udržet ve své moci – a dál od problému – i potom, co rok uplyne. Na takovou dobu, aby měl Doubek šanci mít něco, co jsem já neměla: dětství.

Rok a den mi nyní připadá jako prchavý okamžik.

A i když jsem dostala Cardana na trůn svými vlastními machinacemi, i když se zaplétám do intrik, abych ho tam udržela, nepřestává mě znervózňovat, jak nenuceně se chová.

Vládci Země víl jsou svázáni se zemí. Mystickým způsobem, kterému plně nerozumím, jsou životní mízou a tlukoucím srdcem své říše. Cardan však z tohoto mystéria očividně vybočuje, když se zapřisáhl, že bude jen povalečem, který ke skutečnému vládnutí ani nepřičichne.

Jeho královské povinnosti sestávají převážně z toho, že si nechává líbat ruce obtěžkané prsteny a podkuřovat. Tato část kralo-

vání se mu jistě zamlouvá – polibky, pukrlata a klanění až k zemi. Nemluvě o vínu. Co chvíli si nechává svůj pohár posázený drahokamy dolévat bledě zeleným alkoholem. Už jenom z té vůně se mi točí hlava.

V pauze mezi audiencemi na mě pohlédne a pozvedne černé obočí. „Bavíš se?“

„Jistě ne tolik jako ty,“ odpovím.

Ať mě dřív nenáviděl sebevíc, nebylo to nic oproti tomu, jak mě nenávidí teď – jako by se skomírající knot té svíčky rozhořel v mocný plamen. Tvář mu zkřiví úšklebek. Z očí mu srší podlé úmysly. „Jen se na všechny své poddané podívej. Jaká škoda, že ani nevědí, kdo jim ve skutečnosti vládne.“

Jeho slova mi vženou krev do tváří. Cardan vyniká v umění přeměnit kompliment v urážku, v bodnutí, které bolí o to více, že mě vždy uvrhne v pokušení brát jeho slova vážně.

Na tolika oslavách a večírcích jsem se úzkostlivě vyhýbala nežádoucí pozornosti. Teď mě každý vidí v plném svitu svíc, v jednom z mých tří prakticky identických černých dubletů, s mečem Smrtihlavem u boku. Oni zatím víří ve svých kruhových tancích a hrají své písně, pijí své zlaté víno, skládají své hádanky a navzájem se proklínají, zatímco já na ně shlížím z královského pódia. Jsou krásní a hroziví a možná opovrhují mou lidskostí, možná mě zesměšňují, ale jsem to já, kdo zde nahoře stojí, ne oni.

Možná se to od skrývání tolik neliší. Možná se jen schovávám přímo před jejich zraky. Nemohu ale popřít, že moc, kterou mám k dispozici, mi dodává vzpruhu a potěšení, kdykoli si na ni vzpomenu. Jen si přeju, aby si toho Cardan nevšiml.

Při bližším pohledu do vířivého reje zahlédnu sestru Taryn, jak tančí s Lockem, svým snoubencem. S Lockem, o kterém jsem si kdysi myslela, že mě miluje. S Lockem, který v mém srdci probudil něco, co jsem považovala za lásku. Ale vlastně mi chybí jen Taryn. Za večerů, jako je tento, k ní v duchu sestupuji z pódia a kráčím k ní, abych jí důvody svého jednání vysvětlila.

Do její svatby zbývají už jen tři týdny, zatím jsme spolu nepromluvily ani slovo.

Pořád se nabádám, že nejdřív by za mnou přece měla přijít ona. To ona mě s Lockem podvedla. Cítím se hloupě, když se na ně dívám. Jestli se nehodlá omluvit, alespoň by měla předstírat, že není za co se omlouvat. Možná bych to i přijala. Ale nedokážu se snížit natolik, abych to byla *já*, kdo přijde s prosíkem *za ní*.

Sleduji ji, jak tančí.

Madoca se v davu ani neobtěžuje hledat. Místo, kde stojím, je vykoupené jeho láskou.

Před královským pódiem poklekne drobný vrásčitý stařec v šarlatovém rouchu, jehož tvář rámuje oblak stříbrných vlasů. Čeká na audienci. Manžety jeho rukávů zdobí drahokamy a spona ve tvaru můry, která mu pod krkem spíná plášť, má křídla, která se sama od sebe pohybují. Řečí těla dává najevo svou podřízenost, ale z jeho pohledu číší lačnost.

Vedle něj stojí dvojice bledých víl z Vrchoviny. Mají dlouhé údy a vlasy jim vlají, ačkoli nevané ani mírný vánek.

Ať je Cardan opilý, nebo střízlivý, je Nejvyšším králem a musí své poddané vyslechnout. Musí rozhodovat v záležitostech vážných i malicherných nebo prokazovat laskavost. Nechápu, jak

může někdo z vlastní vůle vložit svůj osud do jeho rukou, ale už jsem si zvykla, že Země víl je plná rozmarů.

Naštěstí mu mohu ze svého titulu šeptem radit. Jediný rozdíl mezi mnou a jakýmkoli jiným rádcem je v tom, že mě Cardan musí poslechnout. A pokud mi do ucha oplátkou zašeptá urážky, z nichž mi běhá mráz po zádech, alespoň mi je musí rovněž sdělit šeptem.

Pochopitelně tu vyvstává otázka, jestli si takovou plnou moc skutečně zasloužím. *Nebudu sesílat hromy blesky, jen abych se pobavila*, přikazuji si. *Musím k tomu mít pádný důvod.*

„Á,“ řekne Cardan a nakloní se na trůně dopředu, až se mu koruna sesune do čela. Mocným douškem si přihne z číše a shlédne na trojici žádající o audienci. „To musí být vážná věc, když jste přišli až před krále.“

„Zřejmě jste už o mně slyšel,“ promluví drobný stařec. „Korunu na vaši hlavě jsem zhotovil já sám. Jsem kovář Grimsen a dlouhý čas jsem byl nucen žít ve vyhnanství u Alderkingova dvora. Ten však před nedávnem odešel na věčnost. Země víl dostala nového Alderkinga ve Fairfoldu i nového Nejvyššího krále.“

„Severin,“ vyslovím svou myšlenku nahlas.

Kovář na mě obrátí překvapený pohled, že jsem si dovolila promluvit. Pak se opět zadívá na krále. „Žádám o možnost návratu k Nejvyššímu dvoru.“

Cardan několikrát rychle zamrká, jako by se snažil na starce zaostřit pohled. „Takže jste byl vyhoštěn, nebo jste odešel z vlastní vůle?“

Vybavím si pár věcí, které mi Cardan o Severinovi pověděl, ale o Grimsenovi se nikdy nezmínil. Samozřejmě to pro mě není

prázdné jméno. Je to kovář, který pro královnu Mab vyrobil pokrevní korunu a vetknul do ní magickou sílu. Říká se o něm, že dokáže ukovat cokoli, dokonce i živé bytosti – ptáky, kteří létají, hady, kteří se plazí a mohou uštknout. Zhotovil dvojici magických mečů. Jeden nikdy nemine cíl a druhý dokáže proniknout čímkoli. Bohužel je vyrobil pro Alderkinga.

„Byl jsem mu zavázán přísahou jakožto jeho sluha,“ pokračuje Grimsen. „Když odešel do vyhnanství, musel jsem jej následovat, a tím jsem sám upadl v nemilost. Přestože jsem pro něj vyrobil jen několik bezcenných cetek, váš otec mě považoval za jeho stvoření.“

Teď když oba spí věčným spánkem, snažně vás prosím o možnost vrátit se k Nejvyššímu dvoru. Pokud mě přestanete trestat, můj vděk bude tak velký jako vaše moudrost.“

Zadívám se na kováře pozorněji. Najednou je mi jasné, že si jen hraje se slovy. Ale jaký tím sleduje cíl? Jeho prosba působí upřímně, a pokud svou servilnost jen předstírá, není se vzhledem k jeho nevidanému umu čemu divit.

„Proč ne,“ odpoví Cardan, kterého zjevně potěšilo, že ho konečně někdo žádá o něco, co mu může dát. „Tvůj exil právě skončil. Zavaž se mi přísahou a Nejvyšší dvůr ti otevře své brány.“

Grimsen se hluboce ukloní a zatváří se teatrálně utrápeně. „Vznešený králi, žádáte od svého sluhy tu nejmenší a nejnepodstatnější věc, avšak já, který jsem pod podobnou přísahou mnohé vytrpěl, se takto zavázat zdráhám. Dovolte mi, abych vám raději projevil věrnost svými činy, než abych se vám zavázal pouhými slovy.“

Položím Cardanovi ruku na paži, ale on můj varovný stisk od- bude pokrčením ramen. Mohla bych něco říct a – na základě slibu, který mi dal – přinutit jej, aby mě poslechl nebo mi alespoň neprotiřečil, ale nevím co. Mít na své straně věhlasného kováře, který by pracoval pro Elfhame, není maličkost. Jeho přítomnost možná za oprostění od slibu věrnosti stojí.

Přesto na mě z jeho pohledu promlouvá přílišná samolibost, přílišná sebejistota. Čekám z jeho strany úskok.

Cardan promluví dřív, než si v tom stačím udělat jasno. „Tvou podmínku přijímám a prokážu ti laskavost. Stranou od palácových pozemků je staré sídlo s kovárnou. Máš ho mít, a k tomu tolik kovu, kolik si jen budeš přát. Těším se, čím všim na mě uděláš dojem.“

Grimsen se opět ukloní až k zemi. „Vaše štědrost nebude zapomenuta.“

Nezamlouvá se mi to, ale možná jsem příliš opatrná. Možná se mi ten kovář prostě jen nelíbí. Z podrobnějších úvah mě vytrhne další prosebník.

Je to stará čarodějnice, která vládne takovými schopnostmi, že vzduch kolem ní doslova praská magií. Má hubené větévkovité prsty, vlasy šedé jako kouř a nos jako ostří kosy. Na krku jí visí náhrdelník z kamenů, každý s vyrytou spirálou, která upoutává pozornost a mate oko. Když se pohne, její těžký plášť se rozčeří a na okamžik odhalí nohy s pařáty připomínající dravčí spáry.

„Mladý králi,“ řekne babizna. „Přijměte dary od matky Marwe.“

„Nežádám nic než tvou věrnost.“ Cardanův hlas je mírný. „Prozatím.“